

Moja dedina

Žijem v malej dedine,
na záhorskej rovine.
Lakšáre ju volajú
a hríby z lesa len tak mávajú.

Dubák, modrák či bedľa
podťe všetky vedľa!
Košíček mám už plný,
potôčik sa predo mnou vlní.

V potoku sa rybky hrajú,
hovoria mi, ako sa majú.
Háčiku sa vyhýbajú,
a pri tom sa naháňajú.

Chytil som aj ropuchu,
hodil som ju k lopúchu.
Začala hneď kvákať,
že som začal skákať.

Skáčem, skáčem od radosti
a som plný hrdosti,
že žijem v dedine,
ktorej výročie slávime.

Daniel Valla, 5. ročník

Spomíname na výročia

Bohatstvom národa sú jeho dejiny a dejiny tvoria ľudia. Z tejto podstaty sa odvíja potreba pripomenúť si udalosti a ľudí, ktorí obohatili človeka, národ, ľudstvo. V tomto roku si pripomíname viac okrúhlych výročí.

Prvá spomienka, v duchu ktorej sa nesie dnešná slávnosť, patrí 625. výročiu prvej písomnej zmienky o obci, teda v roku 1392 sa začali písať dejiny našej obce.

Druhá spomienka patrí histórii školstva. Uplynulo 290 rokov od vzniku prvej školskej triedy v obci. Túto informáciu sme získali zo zápisu katolíckeho učiteľa Juraja Lazaroviča v cirkevnej vizitácii z roku 1731.

Tretia spomienka je na rok 1967, kedy bol k obci pripojený Mikulášov, takže Mikulášov je už 50 rokov súčasťou obce Lakšárska Nová Ves.

Ďalšie 2 spomienky sú mladé.

Naša základná organizácia Jednoty dôchodcov na Slovensku si pripomína 15. výročie vzniku.

5. výročie obnovenia aktívnej činnosti si pripomína Dobrovoľný hasičský zbor. Jeho vznik siaha až do konca 19. storočia, činnosť bola veľmi bohatá, ale niekoľkokrát prerušená. Veríme, že odteraz bude súvisle pokračovať.

Z najstaršej histórie

Do písaných dejín obec Lakšárska Nová Ves vstúpila v roku **1392** donačnou listinou uhorského kráľa Žigmunda Luxemburského, ktorou dal do zálohy početné majetky na Záhorí Stiborovi zo Stiboríc, vernému vojvodovi poľského pôvodu, v tom čase župana bratislavského komitátu.

Stibor touto listinou získal okrem iného aj viacero hradov. Medzi nimi bol aj kráľovský hrad Holíč - *Castrum Wywar*, patriaci medzi najväčšie kráľovské majetky na Záhorí s rozlohou od Skalice na severe po Lakšársku Novú Ves na juhu, a ďalšie hrady, medzi ktoré patrili i hrad *Ostrý Kameň*, pod správu ktorého Lakšárska Nová Ves neskôr patrila.

V r. 1392 sa obec spomína pod názvom **ALLAXAR**

V starých dokumentoch z r. 1598 sa spomína **Laxar Nowa Wes** a **Laxar Nowa Villa**.

V cirkevnej vizitácii z r. 1627 sa uvádza pomenovanie obce: **Uyfalu, Nova Villa**.

V dokumente z farského úradu Lakšárskej Novej Vsi: „VISITATIO CANONICA JOS. BATTHYÁNYI 1788“ sa spomína latinský názov obce: **Laksar-Neo Willa**.

Na 1. liste Generálnej mapy Uhorského kráľovstva z r. 1804 má Lakšárska Nová Ves názvy: **Laxar Újfalú (Neudorf)**.

V cirkevných matrikách z r. 1895-1911 sa meno obce vyskytuje v maďarskom jazyku: **Laksárújfalú**.

V zozname farností a farárov ostrihomskej arcidiecézy z r. 1894 sa vyskytuje pomenovanie obce **Novavillen-sis, Nova Vesz** resp. **Nova Vetz**.

Od r. 1920 sa obec vedie pod názvom **Lakšárska Nová Ves**.

Miestna časť Mikulášov, pôvodne majer, vznikol v chotári obce Studienka. Prešiel názvami **Nickelhof, Miklósfalu, Miklóstelek, Pálffytelek, Niklašov, Miklhúf, Niklašov a od roku 1949 Mikulášov**.

(Korene a dedičstvo, Lýdia Pernischová, Včelková)

Významné pamiatky

Medzi významné pamiatky v obci patrí rímsko - katolícky barokový Kostol svätého Vavrinca, okolo ktorého stojí dodnes obranný múr so štrbinovými strieľňami, ktorý obklopoval pôvodný kostol z r. 1618. Kostol je chránenou kultúrnou pamiatkou od r. 1968.

29. marca 1627 sa konala prvá vizitácia lakšárskeho kostola postaveného v roku 1618. Vo vizitácii je poznamenané, že kostol je zasvätený sv. Vavrincovi. V roku 1729 sa začala stavba nového kostola.

V roku 1754 postavili miestni veriaci v strede obce barokovú kaplnku zasvätenú apoštolom sv. Šimonovi a sv. Júdovi.

K celkovému vzhľadu obce patria aj sochy svätcov, prícestné kríže postavené priamo v obci a jej okolí, ktoré boli postavené na znak dobrorečenia a ochranu pocestných.

Pravdepodobne najstaršou budovou v miestnej časti Mikulášov je baroková zvonica, ktorá stojí uprostred obce.

Kostol sv. Vavrinca

Heraldické znaky obce

Erb obce

„V červenom štíte na zelenej pažiti striebrovlasý, zlatým prstencom nimbovaný, v striebornej tunike odetý svätý Vavrinec, pravícou sa opierajúci o zlatý rošt, v ľavici pred sebou so zelenou palmovou ratoľstou, po jeho bokoch dve vysoké zlaté vyrastajúce rastliny, každá s piatimi zlatými kvietkami.“

Vlajka obce

Pomerné zastúpenie farby erbu je prenesené aj na vlajku obce, ktorá pozostáva zo štyroch pozdĺžnych pruhov vo farbách bielej (3/8), zelenej (1/8), žltej (3/8) a červenej (1/8). Vlajka má pomer strán 2:3 a je ukončená tromi cípmi, t.j. dvomi zástrihmi, siahajúcimi do tretiny jej listu.

11. august 2002 správca farnosti Mgr. Ladislav Labo za prítomnosti starostky obce, poslancov OZ a obyvateľov obce počas slávnostnej svätej omše posvätil miestne insígnie - erb, pečatidlo a vlajku modlitbou:

„Všemohúci a večný Bože, skrze svojho Syna Ježiša Krista si povedal, že každá svetská moc človekovi je daná od teba. Požehnaj tieto insígnie pre úrad starostu našej obce, aby tí ktorí ich budú užívať, spravovali svoj úrad na príhovor sv. Vavrinca v múdrosti kráľa Šalamúna a v láske Ducha Svätého. Požehnaj ich prácu pokojom a svornosťou medzi nami ako si požehnal svojho služobníka Šalamúna. O to Ťa prosíme skrze Krista nášho pána.“

Obyvatelia a osobnosti obce

Obec má v súčasnosti 1080 obyvateľov.

V obci sa narodil Šimon Klempa - prepoš - kanonik trnavský, národný dejateľ a náboženský spisovateľ, prvý redaktor Katolíckych novín, predseda Spolku sv. Vojtecha, ktorého sme si pripomínali pri výročiach narodenia, pri 160. výročí Katolíckych novín a spomienkových slávnostiach doma i v jeho pôsobisku Budapešti.

Obecné zastupiteľstvo pri významných jubileách v zmysle štatútu udeľuje za záslužnú činnosť v prospech obce verejnú uznanie.

Doposiaľ udelila:

- Ing. Jánovi Hladíkovi
- čestné občianstvo obce
- Mgr. Margite Adamcovej
- cenu obce - in memoriam
- Pátrovi Jánovi Mihálovi
- cenu obce - in memoriam
- Petronele Biksadskej
- cenu obce
- Štefanovi Jablonickému
- cenu starostu obce

Šimon Klempa

Nedávna minulosť a súčasnosť

Obec bola nazvaná aj slovenský Hollywood. Bolo v nej a v jej okolí natočených veľa filmov ako napr. všetkým známy: Pacho Hybský zbojník, Sváko Ragan, Vivat Beňovský, Mišo, Vojna volov a mnoho ďalších filmov a rozprávok. Z bývalého „Hollywoodu“ už zostali len 2 drevené stodoly. Na zvyšku územia našli svoje zázemie mladé rodiny v novej lokalite, kde bolo vytvorených 100 stavebných pozemkov. Vďaka tomu sa zastavil pokles počtu obyvateľov, naopak vzrástol.

Obec sa v súčasnosti zapája do projektov financovaných z fondov Európskej únie, nadácií a fondov SR. Okrem toho buduje aj z vlastných prostriedkov. Čerpá tiež prostriedky z neinvestičných fondov v spolupráci so základnou školou.

Pravidelné podujatia v obci: víťanie detí, ples, karneval, fašiangy, letečko, stávanie mája, Lakšárska

jedenástka, oslavy Dňa matiek a Dňa detí na poľovníckej chate, putovný pohár starostu v škole, futbalové zápasy a futbalový turnaj, hodová zábava, strelecký pretek, hasičská súťaž, koncerty ZUŠ a výstavy výtvarných prác, stretnutie rodákov chalupárov a priateľov Mikulášova, stretnutie dôchodcov, bohaté záhradkárске výstavy spojené so súťažami, vianočná burza s príchodom Mikuláša, vianočný koncert Lakšárskych slniečok. Každoročne s partnerskými obcami Rabensburg (Rakúsko) a Moravská Nová Ves (Česko) organizuje spoločné prázdninové hry detí

Projekt Nadácie SPP a EUSTREAM.

Projekt Regenerácie sídiel.

v každej obci. Ako spoluorganizátor sa pravidelne zúčastňuje Kultúrnych slávností Mikroregiónu Šaštínsko.

Na kultúrnej a športovej činnosti majú podiel hlavne spoločenské organizácie, ktoré sa predstavia v nasledujúcich článkoch.

Olga Procházková

Škola v Lakšárskej Novej Vsi

Jedna z najstarších písomných zmienok o tom, že už v 1. polovici 18. storočia bola v obci Lakšárska Nová Ves škola, resp. školská trieda, sa datuje do roku 1727. Základné vzdelanie deťom z našej obce vtedy poskytovala cirkevná Rímsko-katolícka ľudová škola.

Z prvých zápisov zo Školskej kroniky sa dozvedáme, že okolo roku 1850 bola v školskej budove jedna trieda a byt pozostávajúci z 2 izieb, kuchyne, komory a maštale pre dobytok.

Existenciu školy vieme s istotou potvrdiť z dostupných dokumentov až v roku 1880. V tomto období obec starú školskú budovu, ktorá stála vo farskej záhrade (na mieste dnešnej Jednoty) predala a postavila novú školskú budovu s dvomi triedami a bytom pre slobodného učiteľa. V novej školskej budove sa začalo učiť ešte v tom istom roku.

Základná škola.

V roku 1920 bola v škole otvorená tretia trieda, ktorá sa v priebehu nasledujúcich rokov niekoľkokrát rušila alebo otvárala v závislosti od počtu žiakov. V roku 1936 bola k starej škole pristavená ďalšia trieda. Bola dostatočne veľká, preto bola okrem vyučovania žiakov využívaná aj ako sála pre divadelných ochotníkov.

V 19. storočí sa začínal školský rok 1. novembra a končil posledným marcovým týždňom. Dĺžka školského roka bola viazaná na obdobie, kedy deti končili a začínali s pasením dobytky.

Počas 1. svetovej vojny, od roku 1914 do roku 1918, školský rok začínal 1. novembra a končil 30. apríla. Obdobie školského roka bolo prispôbené tomu,

aby deti mohli pomáhať pri poľnohospodárskych prácach.

Riadne vyučovanie pre 1. triedu (1. až 3. ročník) a 2. triedu (4. až 6. ročník) prebiehalo v pondelok, utorok, stredu a piatok. Vo štvrtok chodili do školy žiaci, ktorí ukončili školskú dochádzku a v opakovacej škole si raz za týždeň (najviac pol roka) upevňovali svoje vedomosti. Žiaci začínali a končili vyučovanie modlitbou. V každej triede visel kríž.

Vzdelávanie v slovenskom jazyku prebiehalo v škole až po roku 1918. Dovtedy sa vyučovalo po maďarsky. Deti okrem hodín čítania, počtov a písania mali i náboženstvo, zemepis, dejepis, hudobnú výchovu, kreslenie, telesnú výchovu a ručné práce.

Do roku 1925 žiaci namiesto zošitov používali hlinené tabuľky, na ktoré písali uhlíkovými „ceruzkami“. Zošity, ceruzky a školské gumeny žiaci začali využívať až od roku 1925.

Súčasťou výchovno-vzdelávacieho procesu v tomto období boli telesné tresty. Do roku 1955 boli žiaci za neuposlušnosť, nenaučenie sa preberanej látky a pod. trestaní učiteľmi úderom tenkej trstenice na dlane, prsty (hruška) a chrbty.

Po vyučovaní čakali deti povinnosti v domácnosti alebo starosť o mladších súrodencov. Ak sa stalo, že deti nemohli ísť do školy, museli rodičia neprítomnosť svojich detí na vyučovaní odôvodniť.

Približne do roku 1942 sa deti na ďalšie vyučovanie pripravovali večer pri sviečkach alebo petrolejových lampách.

19. októbra 1941 bolo po prvý raz v dejinách školy založené rodičovské združenie.

Po 2. svetovej vojne boli všetky cirkevné školy poštátnené a vznikli štátne ľudové školy.

V roku 1948 vznikla v Lakšárskej Novej Vsi dvojtriedna Národná škola (1. až 5. ročník) a v roku 1949 dvojtriedna Neúplná stredná škola (6. až 9. ročník).

Školská dochádzka bola povinná od 6 do 15 rokov veku dieťaťa. Školu navštevovali aj deti z okolitých osád – Šišulákov, Hrabovca a Tomkov a z Bilkových Humeniec.

V školskom roku 1954/1955 vznikla Osemročná stredná škola. V roku 1960 bola v škole zriadená 9. trieda, od roku 1961 povinná.

Mimoškolskú aktivitu žiakov vždy ovplyvňovala aktuálna situácia a podmienky,

IKT učebňa.

ktoré vládli v krajine. Svojim kultúrnym programom však prispievali ku každej významnej udalosti v našej obci. K rôznym príležitostiam usporadúvali akademie, slávnosti, pochody a pod. Pod vedením svojich obetavých učiteľov nacvičili prednes básní, spievanie piesní a krátke divadelné výstupy. Na každú akciu sa starostlivo pripravovali.

Dňa 31. augusta 1990 bola otvorená nová budova Základnej školy. Vtedy sa občanom Lakšárskej Novej Vsi podarilo veľké dielo, na ktoré museli čakať desať, ba niektorí i viac rokov. Nová Základná škola začala svoju činnosť 3. septembra 1990, kedy sa začal školský rok 1990/1991. Počet žiakov, ktorí nastúpili do novej školy bol 189 (105 chlapcov a 84 dievčat). Škola mala 8 kmeňových učební, učebňu pre vyučovanie technických prác, učebňu na vyučovanie špecifickej prípravy dievčat s výborne zariadenou kuchynkou, učebňu hudobnej výchovy a špeciálnu učebňu didaktickej techniky, kde bol okrem počítačov i farebný televízor a video. Zo skladu uhlia bola prestavaná telocvičňa. Súčasťou školy bola kuchyňa a školská jedáleň. Škola bola vybavená novým nábytkom a zariadením.

V súčasnosti má škola 9 kmeňových učební, 4 odborné učebne – 2 IKT učebne, rozšírenú školskú knižnicu, učebňu na vyučovanie predmetov Dejepis a Geografia a učebňu na vyučovanie predmetov Biológia, Chémia a Fyzika. Na škole je otvorené jedno oddelenie Školského klubu detí, ktoré vzniklo rekonštrukciou šatňových priestorov. Žiaci majú možnosť využívať školskú posilňovňu, v areáli školského dvora veľké zrekonštruované futbalové ihrisko, ihrisko na plážový volejbal a kútik s drevenými preliezkami. V priaznivom počasí sa žiaci vyučujú v učebni v prírode, ktorá vznikla v areáli školského dvora. Technické zručnosti si žiaci rozvíjajú v školskej dielničke a pri starostlivosti o pozemok využívajú náradie, ktoré je uskladnené v zrekonštruovanom záhradnom domčeku v areáli školského dvora.

Škola poskytuje primárne (1. až 4. ročník) a nižšie stredné (5. až 9. ročník) vzdelanie žiakom z obcí Lakšárska Nová Ves a Bilkové Humence. Rovnako ako v minulosti i dnes zostáva nositeľom kultúry v našej obci a svojim kultúrnym programom obohacuje všetky významné podujatia, ktoré sa v Lakšárskej Novej Vsi konajú. Pri príprave žiackych vystúpení nám pomáha i ZUŠ, ktorá má elokované pracovisko v budove našej školy od školského roka 1994/1995.

Počas svojej histórie bola škola zapojená do mnohých projektov vyhlásovaných Ministerstvom školstva SR, bankovými nadáciami alebo nadáciami zriadenými pri veľkých firmách (napr. Volkswagen Bratislava, COOP Jednota, atď.) Vďaka obrovskej snahe a úsiliu svojich zamestnancov tak slávila úspechy v podobe získania finančných prostriedkov potrebných pre svoj rozvoj.

V roku 1961 bola v obci otvorená jednotriedna Materská škola. V závislosti od vývoja generačnej krivky sa v priebehu rokov v Materskej škole otvárala jedna, jeden a pol, resp. dve triedy. Jedna trieda bola určená pre menšie deti a druhá pre predškolákov.

V školskom roku 1978 bola v obci Lakšárska Nová Ves otvorená nová budova

materskej školy, ktorú občania budovali svojpomocne.

1. januára 2004 sa základná škola a materská škola spojili a tvoria jednu organizáciu.

Súčasnou riaditeľkou je Mgr. Andrea Vilemová. Zástupcom riaditeľky pre základnú školu je Mgr. Marek Michalica, zástupkyňou pre materskú školu je Miriam Beňová.

V tomto roku základnú školu navštevuje 106 detí, materskú školu 46 detí.

Základnú umeleckú školu – elokované pracovisko – navštevuje v hudobnom krúžku 23 detí, vo výtvarnom 15 detí a tanečnom 10 detí.

Mgr. Andrea Vilemová

Zdroje: Včelková – Pernischová, L.: Korene a dedičstvo, Lakšárska Nová Ves 2006, s. 150-164; školské kroniky

TJ družstevník Lakšárska Nová Ves

TJ Družstevník Lakšárska Nová Ves je od svojho vzniku neodmysliteľnou súčasťou obce Lakšárska Nová Ves. Futbal v obci prechádzal úspešnými i menej úspešnými obdobiami. Ale vždy bol jednou z mála aktivít, ktoré v obci boli. Ľudia sa mali možnosť pravidelne stretávať, zašportovať si, porozprávať sa. V klube sa za svoju históriu vystriedalo veľa funkcionárov, hráčov, členov. Každý niečo klubu dal a zanechal nezabudnuteľnú stopu. V súčasnosti je našim predsedom už viac, ako dve desaťročia Tibor Velický, pokladníkom Mgr. Róbert Winkler. Celkovo má klub 55 členov.

TJ Družstevník Lakšárska Nová Ves robil dobré meno obci prevažne v našom okrese, prípadne v kraji. Ale boli hráči, ktorí dokázali reprezentovať našu obec na Slovensku

Náš futbalový tím.

i vo svete. Boli produktom nášho klubu a robili nám a obci výbornú reklamu. Azda najviac ľudí si spája Lakšársku Novú Ves s futbalom. Spomenieme tých, ktorí to dotiahli najďalej: Ján Soják (Smejo), Marián Velický, Stanislav Velický, Jaroslav Hílek, Martin Adamec, Peter Hílek, Peter Valla, Erik Chvál, Norbet Hubek.

A nás teší, že títo hráči sa vždy radi vracali a aj vracajú k nám do svojho rodného klubu. Niektorí v ňom aj aktívne pôsobia a niektorí dúfame, že ešte budú.

Aktuálne náš klub disponuje dvomi mužstvami v okresných súťažiach. Naši najmenší patria dlhodobo k úspešným klubom nášho okresu a každoročne sa tu vychová veľa šikovných futbalistov. Veríme, že časom budú nasledovať svojich predchodcov a budú robiť dobré meno nášmu futbalu po celom svete ☺. Trénerom našich najmenších chlapcov je Miroslav Hruz.

Mužstvo dospelých si k 625. výročiu dalo darček v podobe postupu do najvyššej okresnej súťaže. Tu sa stretávame s takými obcami, ako Šaštín, Kúty, Borský Mikuláš, takže zápasy majú výbornú úroveň a vysokú návštevnosť. Priemerná návšteva je na úrovni 200 divákov, čo je výborné. Určite k tomu prispieva i to, že naši fanúšikovia sa chodia pozeráť na domácich chlapcov, ktorí futbal hrajú srdcom. Všetkých týchto mladých i starších „Lakšáranov“ trénersky vedie Jozef Dojčan.

Zloženie výboru TJ:

- predseda: Tibor Velický
- pokladník: Robert Winkler
- členovia: Roman Velický, Ján Cintula, Vladimír Orgoň, Vlastimil Velický, Vladimír Cintula, Juraj Tekula ml., Peter Hílek

TJ Družstevník

Poľovnícke združenie Lakšárska Nová Ves v priereze jeho históriou.

Prvé počiatky existencie Poľovníckeho združenia Lakšárska Nová ves siahajú až do obdobia bývalej Československej republiky (informácie z tohto obdobia sú nazbierané z ústneho podania v tom čase žijúcich svedkov). Prenajímanie revírov sa dialo systémom dražieb takzvanou „licitáciou“. Nájomníci zvaní „paktéri“ vkladali do obálok ponuku „oferty“. Tomu kto dal viac, tomu bol revír prenajatý a následne uzavretá nájomná zmluva. Ostatní, ktorých si nájomca vybral prispievali na poplatok za prenajatie revíru. (V tomto období boli užívatelia Ján Žák, Pavel Soják, Rehor Včelka a ďalší.

Po vojne v roku 1948 obhospodarovali poľovný revír Pavel Soják a Štefan Šišulák zvaný Jakubák, ktorý aj v tomto roku emigroval do Ameriky.

V roku 1948 sa tvorí organizácia na princípe združenia občanov pod názvom

Poľovnícke združenie Lakšárska Nová Ves, ako organizácia priateľov a milovníkov prírody a života v nej.

Život a činnosť poľovníckeho združenia sa od jeho vzniku postupne menili. V počiatkoch bolo drobnej zveri dostatok. (Pre názornú ilustráciu: V rokoch 1958 sa ulovilo 8 bažantov a 82 zajacov, 1965 to bolo 70 bažantov a 153 zajacov, 1974 sa ulovilo 120 bažantov

Strelecký pretek.

a 460 zajacov. V roku 1974 sa uskutočnilo zlúčenie Poľovníckeho združenia Lakšárska Nová Ves s Poľovníckym združením Studienka. Vtedy sa ulovilo 620 zajacov. Činnosť sa vtedy sústreďovala hlavne na ochranu pred škodcami a na prikrmovanie.

S postupom času s pribúdajúcou intenzifikáciou poľnohospodárstva a použitím chémie sa začali pre drobnú zver podmienky zhoršovať, čo sa prejavuje na ulovenej zveri. V roku 1977 sa prestalo poľovať na drobnú zver. Tento stav pretrváva doposiaľ.

Po roku 1990 došlo k rozdeleniu Poľovníckych združení Lakšárska Nová Ves a Studienka.

Verejnosť v LNV sa mala možnosť priebežne zoznamovať s jednotlivými aktivitami uskutočňovanými PZ LNV prostredníctvom článkov uverejnených v miestnom občasníku „Lakšársky spravodajca“. Určite čitatelia neprehliadli články o súvislostiach, ktoré predchádzali obnovovaniu končiacej nájomnej zmluvy pre výkon práva poľovať na pozemkoch v Lakšárskej Novej Vsi dňom 31.12.2010, o ktoré mali záujem podnikateľské skupiny a neštítali sa na to používať rôzne intrígy. Veľký podiel na úspešnosti má JUDr. Juraj Procházka, ktorý dokázal vyvrátiť všetky protizákonné tvrdenia druhej strany. Na úspechu sa podieľali i Stanislav Velický, ml., Marian Grajza, Anton Čech, ale aj ďalší členovia a veľkou podporou boli občania LNV, ktorí sa pri rozhodovaní o výkone práva poľovať na ich pozemkoch rozhodli podporiť členov PZ LNV.

Poľovníci vlastnia poľovnícku chatu v prírode obklopenej lesom v prostredí areálu pri Lakšárskom jazere, ktorú si postavilo vo vlastnej réžii v rámci brigád vo svojom voľnom čase.

Konajú sa tu akcie PZ LNV (MDD, streľby, členské schôdze PZ, taktiež sa využíva na rekreačné účely pre členov PZ LNV ako i občanov).

Je potrebné vyzdvihnúť organizátorské schopnosti členov PZ LNV, ich obetavosť pri zabezpečovaní všetkých poľovníckych akcií usporiadaných nielen pre občanov

LNV ale aj pre širokú verejnosť.

To, že členovia PZ LNV sú na vysokej odbornej úrovni s nemalou obetavosťou, bez ohľadu na ich voľný čas v oblasti poľovníctva svedčí skutočnosť, že jednotliví členovia PZ LNV vykonávajú poľovnícke funkcie nielen v PZ LNV, ale aj na ďalších vyšších postoch Slovenskej poľovníckej komory a Slovenského poľovníckeho zväzu. Týmto svojim prístupom k danej problematike a šíria dobré meno obce LNV v oblasti poľovníctva aj za hranicami obce Lakšárska Nová Ves.

Som toho názoru a určite mi dáte za pravdu, že títo si zaslúžia, aby boli ich mená a poľovnícke funkcie zverejnené v Lakšárskom spravodajcovi.

JUDr. Juraj Procházka, poľovnícky hospodár PZ LNV, je členom Prezídia Slov. poľovníckej komory, predseda legislatívnej komisie SPK v SPZ vykonáva funkciu podpredsedu dozornej rady SPZ, predsedu kárneho senátu SPZ, v regionálnej organizácie(ďalej len „RgO“) SPZ so sídlom v Senici, vykonáva funkciu predsedu RgO SPZ, v Obvodnej poľovníckej komore (ďalej len „OPK“) pre okresy Senica a Myjava vykonáva funkciu predsedu disciplinárnej komisie OPK,

Stanislav Velický, ml., predseda PZ LNV, v RgO SPZ je členom dozornej rady so sídlom v Senici, a súčasne je členom kárnej komisie RgO SPZ so sídlom v Senici, a členom streleckej komisie RgO SPZ.

JUDr. Milan Pokus predseda Dozornej rady PZ LNV je členom rady RgO SPZ so sídlom v Senici, je členom organizačno-právnej komisie v OPK pre okresy Senica a Myjava

Anton Čech, strelecký referent PZ LNV, bol zvolený do streleckej komisie RgO SPZ.

Z roka na rok sa členská základňa PZ LNV omladzuje, čo je dôležité aj z hľadiska záujmov mladých ľudí, ktorí takto uprednostňujú záujem k prírode, k ochrane poľovnej zvery a k starostlivosti o poľovný revír.

V súčasne dobe činnosť PZ LNV riadi omladený výbor poľovníckeho združenia v zložení:

predseda: *Stanislav Velický, ml.*

podpredseda : *Ján Poliak*

poľovnícky hospodár: *JUDr. Juraj Procházka*

finančný hospodár: *Erik Filípek*

tajomník: *Luboš Šišolák*

kynologický referent: *René Fiala*

strelecký referent: *Anton Čech*

Poľovnícke združenie LNV má v súčasnosti 24 členov a 1 čakateľa na členstvo v PZ LNV. Členovia PZ chovajú poľovne upotrebitelne psy, ktoré pomáhajú pri výkone práva poľovníctva a minimalizujú straty pri poľovačkách. Poľovníci každoročne v

letnom období zabezpečujú krmivo na zimné prikrmovanie. Plnenie tejto úlohy spoľahlivo zabezpečuje poľovný hospodár JUDr. Juraj Procházka a predseda PZ Stanislav Velický.

Smutno je na duši, keď od nás nečakane, navždy bez rozlúčky odíde priateľ poľovník, ktorý dlhé roky trávil v našom kolektíve.

Je preto namieste, najmä pri hodnotení činnosti PZ LNV zostať chvíľku v tichom zamyslení nad životom našich členov, s ktorými sme sa rozlúčili a odišli od nás do poľovníckeho neba.

Je treba spomenúť, že v čase ich poľovníckej činnosti sa aktívne podieľali na dosiahnutí čo najlepších výsledkov PZ LNV, za čo sme im vďační a tak im aspoň myšlienkami patrí vrúcne poďakovanie za všetku námahu, ktorú vo svojom plodnom živote vynaložili pri uskutočňovaní našich spoločných cieľov.

Členovia a kamaráti, ktorí ste nás opustili Strašík Anton, Kopáč Rudolf, Jurdák František, Jurdák Štefan, Macho Pavol, odpočívajte v pokoji.

JUDr. Milan Pokus PZ LNV

Záhradkári - neoddeliteľná súčasť života obce.

Novodobý Slovenský zväz záhradkárov, ktorý dnes združuje 65000 členov – rodín so záhradami bol založený v roku 1957, teda v tomto roku členovia SZZ oslavujú 60-te výročie.

V našej obci vznikla základná organizácia SZZ v roku 1966, jej činnosť bola zo začiatku zameraná hlavne na pomoc záhradkárom odborným poradenstvom, sadbovým materiálom, vytvorením

Návšteva p. prof. Hričovského na výstave záhradkárov.

záhradkových osád, aby si mohli občania, ktorí mali záujem o samozásobenie domácností občanov zeleninou a ovocím potrebné produkty dopestovať. Postupne boli založené osady „Za kostolom, Hliníky, Šišoláky I, Šišoláky II“. S postupom doby sa práca záhradkárov zameriava najmä na ekologické pestovanie ovocia a zeleniny,

členovia ZO sa snažia o dopestovanie produktov s čo najnižším množstvom chemických prostriedkov, v dnešnej dobe ani nie je zmysluplné pestovať chemicky nadopované ovocie a zeleninu, tej je v obchodoch dostatok.

Práca našej ZO v spolupráci s okresným výborom v Senici spočíva i vo výchove environmentálne citlivej zodpovednej a pracovitej populácie, v spoznávaní prírody, v práci s mládežou, školami. V novodobej histórii naša ZO SZZ usporadúva výstavy ovocia, zeleniny, kvetov a pravidelne sa zúčastňuje na okresných výstavách.

Tento rok už dvanásť raz usporiada naša ZO výstavu ovocia zeleniny a kvetov. Tohtoročnú výstavu ovocia a zeleniny plánujeme usporiadať 15. októbra. Doterajšie výstavy sa stretli s veľkým záujmom občanov obce, chýr o peknej akcii sa vždy rýchlo šíri po celom okrese a známe sú naše výstavy i na republikovom výbore SZZ v Bratislave.

Je pozitívne, že do záhradkárskej činnosti sa začínajú aktívne zapájať i mladí občania, záujem o možnosť obrábať záhradky, ktoré starší členovia už nestíhajú je čoraz väčší.

Pozitívne vidíme aj vplyv na skrášľovanie obce, nielen v dvoroch, ale aj v predzáhradkách a na verejných priestoroch.

O chod zväzu v našej obci sa staralo počas jeho činnosti viacero jeho členov, nie je možné z neúplných dokumentov menovať všetkých, treba však spomenúť zakladateľa, ktorým bol pán Ing. Osuský.

Zloženie súčasného výboru ZO SZZ:

predseda: Ing. Ján Pechmann,
podpredseda: Božena Škorcová,
hospodárka: Cecília Tekulová,
tajomníčka: Anna Rukriegelová,

O popularite záhradkárskeho hnutia svedčí aj skutočnosť, že takmer z každej rodiny v obci bol niektorý občan organizovaný vo zväze záhradkárov, ale aj neorganizovaní občania sa radi aktívne zúčastňujú na akciách našej organizácie.

V budúcnosti výbor ZO SZZ očakáva od mladých ľudí, že prevezmú štafetu vedenia organizácie v záujme celej spoločnosti v našej obci. Veď záhradkári nežijú len sami pre seba, chcú byť prospešní všetkým občanom.

Ing. Ján Pechmann, predseda ZO SZZ Lakšárska Nová Ves

Dobrovoľný hasičský zbor Lakšárska Nová Ves

Korene DHZ v obci siahajú do r. 1883, bohužiaľ zakladatelia sú neznámi. Spolok DHZ niekoľkokrát zanikol a bol obnovený. V posledných rokoch fungoval viacmenej formálne. Začiatkom roku 2012 sa rozhodlo pár zanietencov za podpory starostky obce činnosť DHZ obnoviť. Obec zakúpila cisternové vozidlo CAS 25.

Spoločnými silami bola zrekonštruovaná prenosná striekačka PS-8 a za pomoci sponzora a starostky obce bola zakúpená prenosná striekačka PS-12.

V súčasnosti máme 22 členov, z toho 1 žena a 12 mladých hasičov, dúfame, že náš zbor sa bude do budúcnosti rozrastať.

Členovia DHZ sa každoročne vzdelávajú, zúčastňujú sa taktických a previerkových cvičení,

hasičskej súťaže a angažujú sa pri kultúrno-spoločenských aktivitách obce. Taktiež bol založený krúžok mladých hasičov, ktorý združuje najmenšie deti.

Disponujeme cisternovým vozidlom CAS-25 Škoda 706 RTHP a prenosnými striekačkami PS-8 a PS-12.

Výbor DHZ:

predseda DHZ: Ing. Pavol Velický

veliteľ DHZ: Stanislav Drinka

externý preventívár: Ľudovít Jurovatý

členovia výboru: Róbert Sironka, Jozef Kráľ, Katarína Velická, Šebestian Poliak, Marián Drinka

Náš tím hasičov po súťaži v Koválove.

Náš zbor v súčasnosti disponuje touto technikou:

Vozidlo CAS25 Škoda 706 R THP zakúpené v roku 2012, vozidlo CAS 15 IVECO Daily 70C15D 4x2 dané do užívania v r. 2015, čerpadlo PS 8 rok výroby 1955, čerpadlo PS 12 - 2ks a vozík na prevoz motorovej striekačky s výstrojom.

Z histórie DHZ:

- najväčší požiar alebo iná mimoriadna udalosť v našej obci, kde zasahoval zbor

V roku 1971 boli v obci dva požiare. 29. augusta vypukol požiar na miestnom JRD, keď začala horieť hrada zabudovaná v komíne. Druhý požiar vznikol na lúkach pri Jazere a poškodil asi 1 ha lesného porastu.

- kronika DHZ

Kronika sa nezachovala, pravdepodobne sa stratila po oslavách 100. výročia založenia DHZ konaných 2.7.1983. Od roku 1950 sa DHZ spomína v Obecných kronikách.

- historická zástava a zaujímavosti okolo nej

Podľa svedectva A.Včelku, zástavu lakšárskych hasičov vyšívali mníšky vo Viedni a bol to vlastne dar obci od rodákov z Viedne. V júli 1929 ju posvätil sám Msgr. Andrej Hlinka pri soche sv. Floriána na prostriedku dediny. A. Včelka bol jedným z miništrantov pri slávnostnej sv. omši konanej pri tejto príležitosti. Prvou krstnou matkou hasičskej zástavy bola Helena Šišuláková – tetka Vendelka, matka kňaza – jezuitu Františka Šišuláka. Ďalšou krstnou matkou zborovej zástavy bola Valéria Sojáková (1909-1993) – tetka Valéra, ktorá sa ako členka dobrovoľného hasičského zboru o ňu v druhej polovici 20.storočia veľa rokov starala.

Zástava má rozmer 154x114cm.

- *iná činnosť DHZ*

Členovia DHZ najmenej jedenkrát do roka usporadúvali obecnú zábavu a navčičili niekoľko divadelných hier, s ktorými v obci úspešne vystúpili. (v tridsiatych a štyridsiatych rokoch 20. storočia)

- *tradičné podujatia*

V posledných rokoch fungoval viac-menej formálne. Začiatkom roku 2012 sa rozhodlo pár zanietencov za podpory starostky obce činnosť DHZ obnoviť. Usporiadali sme akciu pre deti k MDD, stavanie máje, Štefanskú zábavu, hasičské súťaže a zabíjačku, z týchto akcií by sme radi urobili tradíciu.

- *historická technika*

ručná hasičská striekačka r.v. neznámy

- *údaje o členskej základni*

1928-33 členov,
1929-33 členov,
1955-56 členov,
1956-56 členov,
1957-52 členov,
1967-54 členov,
1992-27 členov,
2012-10 členov

Ing. Pavol Velický

**Zdroj: „Korene a dedičstvo“ od Lýdie Včelkovej Pernischovej,
rok vydania 2006, str. 116-123**

Vznik a činnosť organizácie Jednota dôchodcov na Slovensku - základná organizácia Lakšárska Nová Ves

Rok 2017 je významný pre ZO JDS v Lakšárskej Novej Vsi z toho dôvodu, že je to 15-ty rok, čo v našej obci táto organizácia úspešne pracuje. OcÚ robí jeden krát do roka pred Vianocami stretnutie dôchodcov-70 a viac ročných. Je to vydarená a veľmi úspešná akcia. Ľudia sa vždy tešia na stretnutie. Rozprávanie a spomínanie sa nedá ukončiť. Vždy sa lúčia s povzdychom: „Zas až

Pravidelné stretnutia Jednoty dôchodcov.

o rok, keď dožijeme.....“ Teraz sme u jadra veci. Keď delegáti okresnej organizácie JDS Senica prišli 17.3.2003 do našej obce s návrhom na založenie organizácie aj v našej obci, bolo ihneď rozhodnuté. Už 2.4.2003 sa konala ustanovujúca schôdza, ktorej sa zúčastnilo 18 životaschopných nadšencov. Zvolili si výbor: predseda – Helena Pancuráková, tajomník – Anna Zváčová, hospodár – Helena Cigánková, členovia výboru – Robert Maceovič a Karol Kozma. Organizácia bola na svete a už sa nemuseli stretávať jeden krát za rok. Do organizácie sa prihlásilo 36 členov. Začali sa stretávať pravidelne, organizovali vychádzky do prírody a všetko, čo im robilo radosť. V roku 2006 bol na výročnej schôdzi zvolený nový výbor a predsedníčkou sa stala PhDr. Júlia Lauková. Členovia organizácie sa stretávali už nie len na posedeniach v kultúrnom dome, ale organizovali rôzne zájazdy, napr. do Skalice, do Podhájskej, ale aj cezhraničné, napr. do Rakúska - do Rabensburgu, do Wiedne a Mariazellu. Dve volebné obdobia to je od r. 2009 do roku 2015 organizáciu viedla predsedníčka pani Mária Jurdáková, ktorej pomáhal výbor. Najviac však pani Irena Sojáková, ktorá bola v roku 2015 zvolená za predsedníčku organizácie, ktorou je do dnes. Tu musím povedať, že teraz je dušou našej organizácie pani Viola Drinková, ktorá všetko obehá a vybavuje. Členovia našej organizácie podporujú svojou účasťou všetky kultúrne a športové akcie, ktoré sa konajú v našej obci, či už sú usporiadatelia poľovníci, hasiči, futbalisti, alebo základná škola. Už je medzi nami veľa tých, čo zostali sami, keď prišli o svojho životného partnera. To neznamená, že musia zostať sedieť doma. Na to je tu naša organizácia, ktorej krédom je „stretávať sa.“ Na každé stretnutie sa tešíme. Radíme si navzájom, povzbudzujeme sa, učíme sa jeden od druhého, utešujeme sa

keď nás prepadne smútok a žiaľ a tešíme sa z každého úspechu, ktorý dosiahneme nielen my, ale aj naše deti a vnuci. Obecný úrad a zastupiteľstvo podporujú naše aktivity nielen tým, že nám poskytujú kultúrny dom, ale dostávame aj finančnú dotáciu, za čo im patrí veľká vďaka. Kúpili sme si svoj vlastný prehrávač. Máme hudbu, pri ktorej tancujeme a spievame. Je to najprirodzenejší pohyb, ktorý nám prospieva. Z dotácie sme si kúpili aj fotoaparát, ktorým zachytíme naše aktivity aj do budúcnosti. Nakoniec chcem poďakovať všetkým, ktorí doteraz pracovali vo výbore JDS v našej základnej organizácii. V tomto roku máme 31 členov. Terajší výbor pracuje v zložení:

predsedníčka – Irena Sojáková,
 tajomníčka - Viola Drinková,
 pokladníčka - Terézia Sojáková,
 revízna kontrolórka - Anna Zváčová,
 členovia výboru – Anna Mašková, Ján Poliak

Terézia Sojáková

Lakšárske slniečka

15. novembra 2008 bol založený detský spevácky zbor „Lakšárske slniečka“ pod vedením Janky Sironkovej, Lucie Sojákovej, Ľubky Drinkovej, Zuzky Vilemovej a Martina Jablonického.

Svoje prvé narodeniny oslávili na fare spolu s pánom dekanom Labom, pre ktorého si zároveň pripravili aj prekvapenie - ich vlastný výtvor v podobe slnečnej sústavy jednej veľkej hviezdy, ktorou je sám Boh a ich cesty k nemu.

Tým, že obec Lakšárska Nová Ves môže byť právom hrdá na svoje „Lakšárske slniečka“ svedčí aj fakt, že sú súčasťou kultúrneho podujatia mikroregiónu Šaštínsko, ktorý sa koná každoročne na Gazárke v Šaštíne Strážach.

V roku 2015sa zúčastnili svätej omše v kostole v Budapešti, kde svojím spevom umocnili slávnostnú atmosféru. Slávnostnú sv. omšu celebroid Mons. Róbert Kiss – biskupský vikár z Trnavy, koncebrovali Ladislav Labo – dekan, farár z Lakšárskej Novej Vsi a Zoltán Horváth - dekan, farár Kostola veľkej sv. Terézie z Avily,

ktorý uviedol sv. omšu v maďarskom aj slovenskom jazyku.

V máji sa zúčastňujú detskej arcidiecéznej púte v Marianke.

Zvykom sa stala aj ich návšteva v domove sociálnych služieb v Studienke, kde svojím veselým spevom a dobrou náladou obdaria všetkých starých ľudí.

V kostole svätého Vavrinca každoročne na

Vianoce pripravujú vianočný koncert – jasličkovú pobožnosť. Počet slniečok je nestály, niektorí noví prídu, iní naopak zase odídu. Veľký obdiv patrí najmä tým najmenším, ktorí ešte nevedia ani čítať, a už chcú byť „lakšárskym slniečkom“, to znamená, že všetky texty sa učia naspamäť. Veľká vďaka patrí Dianke Rukriegelovej, Lucii Sojákovej a Zuzke Vilemovej, ktoré sa im venujú aj naďalej.

Lakšárske slniečka.

Zuzana Macková

Naše deti o Lakšárskej Novej Vsi - literárna tvorba

LAKŠÁRSKY ČAS

Bývam v malej dedine
na Záhorskej nížine.
V Lakšároch je plno radovánok,
z lesa prúdi čerstvý vánok.

Je v nich množstvo zvierat
a môžete si tu huby zbierať.
Pri lese tu potok prúdi,
z ulíc vykúkajú tváre ľudí.

Môžete zájsť i do Lipovca
a stretnete tu dákeho kôrovca.
Máme tu i jedenástku
a usmievavú pani starostku.

Sú tu i jesenní majstri,
naši futbalisti.
Na vojenské akcie
chodíte do strelnice.

Máme tu i slávne hviezdy,
Winklerové sú to sestry .
Na kopci nám kostol stojí,
nevesty sú tu v závoji.

Zaspievajú nám Slniečka,
rozochvejú všetky srdiečka.
Pri Červenom rybníku vanie vánok,
stráži psikom večný spánok.

Na Lakšárskom jazere
krkajú žaby ako v opere.
Na prvého mája
každý z nás si máva.

Keď k nám príde Mikuláš,
opýtaš sa: „Čo mi dáš?“
Potom prídu Vianoce,
na námestí sa stromček ligoce.

Skôr než príde Nový rok,
spravíme si silvestrovský večierok.
Ohňostroj je o polnoci,
niekomu niet pomoci.

Hlava sa mi z toho točí
a vyvalujem iba oči.
To je naša dedina
v šírom svete jediná.

V Lakšárskej

V našej dedinke je svet plný lesov,
v našej dedinke je svet plný kvetov.
Je tu veľa ľudí srdečných,
aj veľa kamarátov najlepších.
V Lakšárskej ide čas rýchlejšie,
tu ľudia do lesov chodia častejšie.
Bratislava je síce väčšia,
ale naša dedinka je krajšia.
Moja obľúbená dedinka,
tam sa stretáva naša rodinka.
Krásna je ona veľmi,
viacej ľudí bolo by tu
kiežby.

Sarah Nagyová, 7. ročník

Moja rodina

Tam v Lakšárskej Novej Vsi
V domčeku pri námestí
Žije moja rodina
Ja, tato a mamina.

Ja som Adam – chlapec malý
A chodím do tretej triedy
Futbalistom chcem sa stať,
Za klub FC Barcelona túžim hrať.

Šťastný by bol aj môj tatko,
Ktorý sa volá Vladko.
Na zápasy vodí ma,
Páste silno zatína,
Aby sa mi darilo len,
Splniť ten môj obrovský sen.

Moja mamka Andrejka,
Je v našej škole riaditeľka.
Veľa práce stále má

O mňa aj tata sa vždy postará.

Máme psíka – malú Belu,
Našli sme ju vyhodenu.
Teraz s nami žije šťastne
Už sa blíži koniec básne.

Rodina je vzácna vec,
To vie každý malý chlapec.
Som veľmi šťastný, že ich mám,
Preto nie som nikdy sám.

Adam Vilem, 4. ročník

Lakšárska škola

Do školičky smelo kráča,
poskakuje ako vtáča.
Jožko, Ad'ko, Zuzanka,
všetci pekne za ránka.
Písať chceme, čítať chceme,
objavovať svet,
v lakšárskej škole,
krásnej ako kvet.
Ak raz budem slečna veľká,
aj ja chcem byť učiteľka.
Vedomosti rozdávať,
nové deti spoznávať.
A vy, všetci maličkí,
tešte sa do našej školičky.

Sara Trimaiová, 4. ročník

Lakšáre

V Lakšárskej sú krásne lesy,
to každého veľmi teší.
Preto dobré ovzdušie máme,
a pre poriadok do práce sa dáme.

Naše kultúrne pamiatky
svietia do diaľky.
Kostol sa vyníma na kopci,
chodia do neho všetci potomci.

Malá kaplnka na námestí stojí,
babky sú pred ňou v stoji.
Ony sa tam rady modlia,
pravidelne do nej chodia.

Červený rybník a jazero,
robí nám dobré meno.
Žabky okolo neho kvákajú
a na Lakšársku jedenástku nás volajú.

Ľubo Malík, 7. ročník